

7. deň (24. januára)

Siedmy deň oktávy modlitieb za jednotu kresťanov. Navrhované témy sú: Kristus si vyberá svätého Petra a jeho nástupcov. Rímsky pápež potvrdzuje katolicitu v jednote. Jednota s pápežom je zároveň jednotou s jeho magistériom.

24.01.2024

JEŽIŠ zasvätil tri roky svojho verejného života ohlasovaniu príchodu nebeského kráľovstva v celej izraelskej krajine. Robil to svojím kázaním, zázrakmi a svojou

prítomnosťou. V istom okamihu, keď čelil zatvrdlivosti niektorých vodcov ľudu, sa rozhodol so svojimi apoštolmi odísť do pohraničných oblastí. Tieto cesty sa považujú za predohru k univerzálnosti evanjelia. Práve v Cézareji Filipovej Pán verejne povedal Petrovi pred jeho vlastným ľudom: „A ja ti hovorím: Ty si Peter a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné brány ju nepremôžu“ (Mt 16, 18). V tom čase to bol príslub do budúcnosti; umučenie a smrť, Petrova zrada a zbabelosť ostatných apoštolov boli ešte pred nami. V rozhovore pri jazere po zázračnom ulovení stopäťdesiatich troch veľkých rýb zmŕtvychvstalý Ježiš opäť nadväzuje na to, čo pred časom začal s Petrom. Oficiálne ho tam poveruje osobitnou úlohou v rámci skupiny, ktorú si vybral: „Pas moje baránky (...) Pas moje ovce“ (Jn 21, 15-16).

Benedikt XVI pripomína, že v skutočnosti svätý Peter „začal svoju

službu v Jeruzaleme po Nanebovstúpení Pána a na Turíce“. Neskôr odišiel do Antiochie, ktorá bola tretím najvýznamnejším mestom Rímskej ríše, a „odtiaľ Prozreteľnosť priviedla Petra do Ríma (...) Rímsky stolec, ktorému sa dostalo najväčšej pocty, sa tak ujal aj úradu, ktorý Kristus zveril Petrovi: byť v službe všetkých partikulárnych cirkví pre budovanie a jednotu celého Božieho ľudu“^[1].

Inštitúcia primátu ukazuje, že kráľovstvo založené Ježišom Kristom nie je utópiou, ale skutočnosťou už prítomnou v tomto svete, a to v podobe viditeľnej spoločnosti, ktorú určite tvoria ľudia plní nedostatkov. Ježiš Kristus však prisľúbil, že jeho milosť nesklame toho, kto ho bude v priebehu storočí zastupovať na zemi: „Hľa, satan si vás vyžiadal, aby vás preosial ako pšenicu. Ale ja som prosil za teba, aby neochabla tvoja viera. A ty, až sa raz obrátiš, posilňuj

svojich bratov“ (Lk 22, 31-32). Keď si uvedomíme túto skutočnosť, neprekvapí nás synovské dojatie svätého Josemaríu po príchode do Ríma. Keď 23. júna 1946 uvidel z auta kupolu chrámu svätého Petra, bol viditeľne dojatý a nahlas sa pomodlil Vyznanie viery. Aj na malej terase domu, kde bývali vedľa Vatikánu, strávil tú prvú rímsku noc v modlitbe bdenia za Cirkev a rímskeho pápeža. „Pomyslite si, s akou dôverou som sa modlil za pápeža (...) kontemplujúc okná pápežských izieb“. Svätý Josemaría neustále opakoval, že „láska k rímskemu pápežovi musí byť v nás krásnou vášňou, pretože v ňom vidíme Krista“^[2].

JEDNOU z najdôležitejších udalostí, o ktorých sa píše v Skutkoch apoštolov, je krst rímskeho vojaka Kornélia, ktorý sa spolu so svojou rodinou stal

kresťanom. Svätý Peter, pozvaný do vojakovho domu, kde sa zhromaždilo mnoho príbuzných a priateľov, poznamenal: „Boh ma naučil, aby som nikoho nenazýval poškvrneným alebo nečistým“ (Sk 10, 28). Po odpovedi na niekoľko otázok dodal: „Veru viem, že Boh neberie ohľad na ľudí, ale kto sa ho bojí a robí, čo je správne, je mu milý v každom národe“ (Sk 10, 43). Toto je prvý príhovor svätého Petra k nežidom. Uprostred jeho výkladu na prekvapenie všetkých zostúpil na zhromaždených Duch Svätý. Svätý Hieronym pri komentovaní tohto úryvku hovorí: „Pokrstený apoštol posvätil spásu pohanov“^[3].

Od prvých chvíľ šírenia kresťanstva bolo Petrovým poslaním zjednocovať svojich bratov a potvrdzovať katolicitu Cirkvi založenej Ježišom Kristom, ktorá mu bola zverená ako jej viditeľný princíp. V tomto zmysle Benedikt XVI zdôrazňuje, že „cesta

svätého Petra do Ríma ako predstaviteľa národov sveta sa riadi predovšetkým slovom jeden: jeho úlohou je vytvoriť jednotu *catholica*, Cirkvi zloženej zo židov a pohanov, Cirkvi všetkých národov. Petra je to trvalé poslanie: zabezpečiť, aby sa Cirkev nikdy nestotožňovala s jedným národom, jednou kultúrou alebo jedným štátom. Nech je vždy Cirkvou všetkých. Nech spája ľudstvo cez všetky hranice a uprostred rozdelení tohto sveta sprítomňuje Boží pokoj, zmierovaciu silu jeho lásky“^[4].

Ježiš tým, že ustanovil viditeľnú hlavu svojej putujúcej Cirkvi na zemi, neuzatváral svojich nasledovníkov do samoučelnej, do seba zahľadenej skupiny. Práve naopak. Najvyšší pontifex, nástupca svätého Petra, ktorý predsedá všetkým v láske, zabezpečuje, aby tí, čo sú povolaní nasledovať Krista, mali istotu, že počujú jeho slovo,

nech sú kdekkoľvek. Peter a ostatní apoštoli, pápež a biskupi v spoločenstve s ním, sú zárukou odovzdávania pravej Kristovej Cirkvi. Na začiatku tak robil s pohanmi Rímskej ríše, dnes so všetkými národmi zeme. „Zo všetkých síl si uctievam Petrov a Pavlov Rím,“ napísal svätý Josemaría, „vykúpaný v krvi mučeníkov, centrum, z ktorého tolčí vyšli šíriť spásonosné Kristovo slovo do celého sveta. Byť rímskym neznamená žiadny partikularizmus, ale autentický ekumenizmus; znamená to túžbu rozšíriť svoje srdce, otvoriť ho všetkým s vykupiteľskou túžbou Krista, ktorý hľadá všetkých a prijíma všetkých, pretože on všetkých miloval ako prvý“^[5].

V MESIACOH a rokoch nasledujúcich po zjavení v Damasku

sa svätý Pavol odvážne ponoril do Kristovho tajomstva, až sa uznal za apoštola. Je však zarážajúce, že po niekoľkých rokoch apoštolskej činnosti cestoval za Petrom, hlavou Cirkvi, a diskutoval s ním o svojom učení: „Išiel som do Jeruzalema za Kéfasom,“ píše Galaťanom, „a zostal som uňho pätnásť dní (...). Potom po štrnástich rokoch som znova šiel s Barnabášom do Jeruzalema a vzal som so sebou aj Títa. Išiel som ta pohnutý zjavením a predložil som im evanjelium, ktoré hlásam medzi pohanmi; ale v súkromí tým, čo niečo znamenali, či nebežím alebo či som nebežal nadarmo“ (Gal 1, 18; 2, 1-2). Od počiatkov Cirkvi videli kresťania v Petrovi - a v jeho nástupcoch - záruku jednoty aj v doktrinálnom vyjadrení evanjelia, ktoré odovzdávali.

V tomto zmysle - hovorí svätý Josemaría – „pre katolíka neexistuje iná dispozícia: *vždy* brániť autoritu

pápeža; a vždy byť poslušne pripravený zmeniť svoj názor pred Magistériom Cirkvi“^[6]. A ako je logické, táto túžba po vernosti sa musí konkretizovať okrem iného v „poznání pápežovho zmýšľania, vyjadreného v encyklikách alebo v iných dokumentoch, v robení všetkého, čo je v našich silách, aby všetci katolíci počúvali magistérium Svätého Otca a prispôbovali svoje konanie v živote tomuto učeniu“^[7]. Z tohto dôvodu sa budeme snažiť, aby naše spojenie s Petrovým nástupcom bolo spojením účinným a efektívnym; nielen tým, že budeme rozumne sledovať jeho pokyny a jeho magistérium, ale aj tým, že sa budeme snažiť do hĺbky odhaľovať, čo chce Duch Svätý prostredníctvom jeho osoby dať svet.

„*Ubi Petrus, ibi Ecclesia, ibi Deus*“^[8], opakoval svätý Josemaría. „Chceme byť s Petrom, lebo s ním je Cirkev, s ním je Boh; a bez neho niet Boha.

Preto som chcel *romanizovať* Dielo. Veľmi milovať Svätého Otca. Veľa sa modlite za pápeža. Veľmi ho milujte, veľmi ho milujte! Pretože on potrebuje všetku láskavosť svojich detí“^[9]. Dôležitou a nevyhnutnou súčasťou našej apoštolskej práce je zjednocovať kresťanov s tými, ktorých Duch Svätý v každom historickom okamihu postavil na čelo Božieho ľudu. My všetci spolu s Petrom budeme viesť duše k Ježišovi s materinským sprostredkovaním Márie. Prosíme ju, Matku Cirkvi, aby nás tak ako na Turíce zhromaždila okolo seba a priviedla všetkých učeníkov svojho Syna do úzkeho spojenia. Zvlášť ju prosíme o dar citového a účinného spoločenstva so *Sladkým Kristom na zemi*, čo je výraz, ktorý použila svätá Katarína Sienská na označenie Petrovho nástupcu.

- [1] Benedikt XVI, *Audiencia*, 22-II-2006.
- [2] Svätý Josemaría, *Vernost' Cirkvi*, 4-VI-1972.
- [3] Svätý Hieronym, *Epistola* 79,2.
- [4] Benedikt XVI, *Homília*, 29-VI-2008.
- [5] Svätý Josemaría, *Vernost' Cirkvi*, 4-VI-1972.
- [6] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 581.
- [7] Ibid., bod 633.
- [8] Svätý Ambróz, *In Ps. 40*, 30.
- [9] Svätý Josemaría, *Poznámky z rodinného stretnutia*, 11-V-1965.
-